

עין משפט נר מצוה

ל'א מ'י מ'י פ"ה מהל' ממוסרי כפרה הלכה ד:
ל'ח ב' מ'י' פ"ה מהל' אסורי מונח הלכה ה:
ל'ט ג' מ'י' שם הלכה ג:

תורה אור השלם

1. כל הפקנה אשר תקריבו ליהוה לא תעשה חמץ כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו מקצו אשה ליהוה:
קרבן ראשית תקריבו אהם ליהוה ואל תזבחוה לא יעלו לקרבן ידחת:
ויקרא ב, א-י

מוסף רש"י

טעון שחיטת בצפור.
שטות: ומתן בהונות.
כיון אשם מנורע: וסמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוך.
כחורם שלמים (מנחות קה).
דלגשם ליאש סמיכה כדלחרינן במנחות פסוק שמי מות: ונאכל ליום וליילה.
חומרם אשם: שמה אשם הוא (דה) תקנוה גברא.
הני האל, ודלאו הכי אסור למיכל בקדשים ששאל מלרע הוא (מנחות שם) חסר הדג: שכן על מנחות: עד שלא יצא.
על כפו השמאלית: דלגש כל המלרע קדשה לו?
לוג שהוא כלי שרת (שם שם) כל שממנו לאישים הרי הוא בכלל הקטירו.
כי כל שאור וכל דגש לא תקטירו ממנו אשם לה (ויקרא ג) לא תקטירו לה: הוה לה מתנהב: להם ליה לתכבד ממנו, לאל למדרשים נמי בלפי נפשיה: שכן לא תעשה עול: כנר אשם לה (סוטה כב).
חומר שמת דלגש כל השפתי הכי שריפה בכל הקטירו, דכתיב לא תקטירו ממנו אשם לה: לא תקטירו דבר שיתן ממנו דלגש (ויפת חז' ובעי"ז בחותם פ) לררר ביהוה אי אתה מעלה בו'.
(דאה לקמן ע' ט.)

נוסחאות רש"י בתי

שמיים לאן ומתן בהונות.
כחורם אשם: וטעפת חזה ושוך.
כחורם שלמים: ונאכל ליום וליילה.
וילגשם אשם הוא אלגלג לכחמיה לאי חמר ר' שעטון מביאין קדשים לבית הספול בראש היום וליגשם ואלו מלרע הוא וכו' שלמים וקטמי נאכל ליום וליילה משום ספק אשם:
קטוני גבאל.
לטהור מלרע: זה לאלול בקדשים: הסיח אשם בו'.
הקטוני גבאל דר' עשתן תפסיה ואלו וולג לרעא פריך: לוג זה יהא נדבה.
אם אינו מלרע וליחרינן דאן לקמן אכל כר הדמיר (דף כ"א) ומתנדבין אשם כפי עמיו: ועיי' פיקדון' דקיימא על ההמנדב שמן קומלו ומקטיר את הקטורה ושריו נאכלין קדמה דאשם כר' דהמיר (שם):
מן שצב כנגד בית קדשי הקדשים דמתן במחנה נגעים (פיר' דמ"י):
והא חסר ליה.
בשקומלו ולוג חסר: פסול למלרע בו: עד שלא יצק.
על כפו השמאלית דכתיבי (ויקרא ד') ומן השקן קרב הסכו וגו':
והא עיי' קומץ הקטרה.
דלילמא לאו מלרע הוא והוה ליה נדבה:
דמקטיר לו, ושריו נאכלין ממנה נפשוך אי דמלרע הוא הכי הוא נאכל דלחמין פסוק בית שמיא (דף מד):
הי ייהא קר' מקדש הקטרה: מן האש לכל קרינס לרבות לא שכן על מלרע וחי דנדבה הוא שפיר נאכלין שכרי ממה דמנחה יליץ בפסוק כל הדמיר: אי כפר חטונם שבע דילמא דהא וכו' יחיה מתן ו' כפר קמילה וכו' להו שריש שחטרו בתי הקטרה וקייב'ל

במנחות פ"ק (דף ע') אין מקטירין את הקומץ עליהן בלומר בשבילם: ואי קודם שכן שבו (בו) דלמא נדבה היא והקטרמן הקטרה והי' הוו להו שריים וכי הדר מעייל מינייהו בפניהם להוות קעבר משום כל שממנו לאישים קיימי שריים בכל הקטירו והכן האות נמי דשמן ההקטרה במנחה דבדר הראוי להקטיר דמו:
לשם עולם.
דלמר הכי בכוהן אש מלרע הוא ואין הקטרה שהקטרמי הקטרה ואלו אינו שריש הרי הווימו ואלו יכשור לטהרת מלרע ואם אינו מלרע והקטרמי הקטרה ואלו יטון שריים הרינו מזה אותם מים צעלמא כמו שאנו רשאי להעלות שריי ממה ובשר קדשים שהם שריים על גבי מונח לשם עולם.
והאי דנקט האש גבי האות לשנא דמסין להו לשם עולם ואלו נקט דמדי להו לשם מ'א צעלמא משום לישנא דקרא דלאתיה מבזל מקטירו נקט ליה:

למיסר הלא נמי, ואי קודם מתנות שבע את מינת קושיית שריים שחטרו אכל עדיין מקשי קך לא דלפרי קודם מתנות שבע נמי הרי הוא בכלל הקטירו.
והאי דלפרי קודם הקטרת אימוריו או קודם זריקת דהם אי' ביור תלמן הכהנים ומנצור ועומד הוא אכל האש האש אינה מנצרת אי'ה טיפה היא ששאלר יקרב שריים עד לאחר מתנות שבע.
לכך נראה פ"ה עיקר, ומה דקשא ל"ה האות ומתנות השניי בהקטרה, וי'ל דכיון דגלי קרא דלשא לאו דוקא אלא הי' כי כל המנחות בלאת מזה כדפי' ומעשה נאמר דהי' לא תקטירו לאו דוקא והי' האות ומתנות.
ואגב אשה נקט מקטירו, והא דקאמר דמסין להו לשם עולם אגב דלפרי (ישנו בהקטרה ב) [ובכל שממנו לאישים הרי הוא בכלל] מקטירו נקטיו:
תור"ח ואי.
וגראה לפרש דהקטריה בשם פירך בו', ואין גיל פ' זה, דלאכורס מקטיר מלוג שמן על מלרע אין מתחייב עד עישה שריש שהוכר תלן גבוה ותלן הכהים, דהא לא אשכחן דליחיי אלא מותר העומר ושרי המנחות דקדתי הים.
אכל מנחת העומר ושאר מנחות שלא נקטנו לא אשכחן דליחיי כיון שלא הוכירו שריש ואלו קרין כוה כל שממנו קרב, והי' לוג שמן קודם מתנות שבע.
ולא דמי לבשר חטאת אשילו את' דליי קודם הקטרת ומפורס או אשילו קודם זריקת הדם, והסח אין תיבוי תלמן הכהים דמנצור ועומד הלא כלן קיי' כפי הקטרס עיקר.
וכך דקשא קך מזה ליה הדאות ומתנות השניי בהקטרה.
הא לא קשא ל' למח דכיר מזה שבע כרישא ודמר ממלא וכו', כל שכן דהוה קשא ליה מכל שממנו דקיימא על כל שמו קרבן והכי מלי מקטיל ליה לקומץ, ומיחיה הלא קשא ל' יאח מוקר ביה ומלאמל, ואש"ר דלחיתוב לא צעי למימר דלחיתוב מזה מהא (שם וריב"א ב"ש):

עו:

נדבה וזו חובה וחטאת העוף מחובתי ואם טהור אני העולה ראשונה חובה וזו נדבה וחטאת העוף ספיקו והי"ה נמי דמתנה אם כלתה נזירות מתגלגלת שניה שמהין העולות נדבה וחטאת העוף ספק אך לא חש לפרש כל כך וסוהת יין ומיטמא למתים.
ותימה למה לא הוכיר בקרבנות תגלגלת רביעית זו חטאת ה'

שהרי ודאי נזיר היה ועדיין לא הביא חטאת בהמה בשום פעם ואם צאלו לפרש רישא דברייתא ספק נזיר טמא וספק אינו נזיר כלל עכשיו אכל נזיר ודאי היה ה' ולכן לא יצא חטאת בהמה שהרי אינה צאה על ספק לא משתמעא הכי דל"כ הו"ל לפרושי בהדיא ועוד א"כ בשלמים הו"ל למיתני תנאי או למיחיה שלמי נדבה או שלמי נזיר לעינן מורס מהם דבהאי חזו ושוק ובהאי זרוע בשלה.
דנ"ח צומן אכר שגשם יוס אכל נזיר י"צ חדש שולד בקדשים לאחר שמי שנים וסוהת יין ומיטמא למתים לאחר ד' שנים בלחותו י' עיני ובלחותה שאמרנו מגלח לסוף שנה בלחותה י' של סוף שלשים בלחותה תנאי ולבסוף שמי שנים בשניה י' ולסוף ג' שנים בשלישית ולסוף ארבע דרביעית טמא בספק ומוחלט בודאי אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים דתגלגלת

מלרע ודאי דוחה איסור גילוח דנזיר ומיד כשיצא לפנינו מגלח ראשונה ובשביעית ה' תגלגלת שניה ובשמיני מכניס ידיו לבהונות וסוהת ביין ומיטמא למתים לאחר שלשים ושבע כך כחוב בתוספתא ונראה דגרס ששים ושבע לפי שטיה שפירשנו.
טמא בודאי ומוחלט בספק אוכל בקדשים לאחר שבעה ושלשים יוס שוהת ביין ומיטמא למתים לאחר שבעים וארבעה יוס ה' (טמא בודאי ומוחלט בודאי אוכל בקדשים לאחר שבעה ושלשים וסוהת יוס שוהת ביין ומיטמא למתים לאחר ארבעה ושלשים יוס) וטמא בודאי ומוחלט בודאי אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים שוהת ביין ומיטמא למתים לאחר ארבעים וארבעה יוס:
אשם זו יחא ש"מי נדבה.
וא"ת והא אמרן נעיל כל דמו אחד ביד (דף מז):
דלגש מלרע שני כהנים מקבלין את דמו אחד ביד ואחד בכלי ושלמים אמרי' לעיל (דף כה).
דלרץ שיקבל בכלי את כל דמו (של פר) וי"ל ה' דתקוני גברא שאני:
ובסמיכה.
ל"מ ד' (נעיל דף ג).
סמיכת אשם מלרע לאו דלורייתא הוא בהקפתי יד ואש"ר דשלמים צעו סמיכה גמר ה' משום תקוני גבאל המירו דפרישית לעיל ולמאן דלמר דלורייתא הוכיר צחנם סמיכה וכן נקדים דבין אשם ה' בין שלמים טעוניה וסמיכים:
וגבאיה ליי' ודליה.
ותבונה דלין נאכלת אלא ליום ולילה אין יכול להמתות משום דבעינן לחם ובצלחם אי אפשר לעשות תקנה דמוכח בפ' החודה (מנחות דף פ:):

לוג מאי איבא ב"מיר.
פ' דשמא אינו מלרע והוי חולין בעורה כיון דעבדי מינה עבודה שמוה שצע כנגד פתח אהל מועד ונותן על הבהונות ועל ראש המלרע ותימה ליול ליקדש ליה קדושת דמים על תנאי אם אינו מלרע דהשחא נמי מייתי ה' פורתא להשלים הלוג וליקדוש ליה קדושת דמים וכי צעי למיכל השריים פריך להו כדליתא בסמוך ויש לומר דהכי עדיף טפי לעשות קדושת הגוף בכל מה שיכול ה' ותימה לי היאך נותן מתן שצע ועל הבהונות מההוא פורתא שקדוש קדושת דמים דשמא אינו מלרע חורקין לאיצוד שמן הקדש.
ברוך: **חסר ה"לוג עד ש"א יצק ימלאנו**.
משנה זו במס' נגעים פ' בתרא (מ"י):
אי בתר מתנות שבע הוה להו שריים שחטרו בין קמיצה להקטרה בו'.
וא"ת והא ר' יוחנן הוא דלמר בפ"ק דמנחות (ט. ט) דמקטירין קומץ עליהם ואפי' ר"ל דלמר אין מקטירין בליצא דר"א מודה דמקטירין כדליתא התם וכר' אליעזר משני הכא לבסוף דמסיק לשם עולם ויש לומר אש"ג דמקטירין מ"מ לענין אכילה לא משכחת תקנה דהא אסורי שריים באכילה דנפיקא ליה התם מוהנומרת ולא הנומרת מן הנומרת:

ואי קודם מתן שבע.
דלמא נדבה היא והקטרמח הקטרה והני הוו להו שריים וכי הדר מעייל מינייהו לפנים להוות קא עבר משום כל שממנו לאישים קיימי שריים בכלל תקטירו והכן האותם נמי בשמן בהקטרה צמזמה דבדר הראוי להקטיר דמי כך פ' בקוונטרס והא דמשני דמסיק להו לשם עולם ה' הוה ליה למינקט דמדי לשם מיא צעלמא ודיוחק בקוונטרס לפרש נכון משום לישנא דקרא דלאתיה ה' מכל שממנו לאישים ועוד אי שיך כל שממנו לאישים הרי הוא בכלל תקטירו אפי' בהזאות א"כ קשה הא דלמרי' לקמן (דף פ).
הינתנים במתנה אחת שנתעברו במתן ארבע ר' אליעזר אומר ינתנו במתן ארבע הא כיון דניתן במתנה אחת איך הוו להו שריים וקא עבר משום כלל תקטירו מיהו יש לומר דר' אליעזר לטעמיה דלית ליה (שם עט):
רואין דלמיר מלרע הוא מים ועוד כיון דשרי הדס מונח ליסוד משהי' כי יריצ ליה למעלה לא עבר בכלל תקטירו כיון דצללו הכי טעונין מזה ועוד קשה לימא דיהיב מתן שצע ברישא והדר ממלא ליה וקמין ואש"ר דלמר ר"ל בפ' דמנחות (ג"ז שס) מנחה שחטרה קודם קמינא לא יציא מתוך ביתו וימלאנה הא אימתוב התם ונראה לפרש דמהקטרה ממש פריך דמקטיר מלוג שמן של מלרע חייב כר' עקיבא דלמר בפ' כל המנחות בלאת מלה (שס דף נח).
כל ששמו קרבן ור' אליעזר פליג עליה ואש"ג דהך סוגיא כר' אליעזר דמשני דמסיק לשם עולם באידך לא מסתברא כר' אליעזר דשמותי הוא אלא כר' עקיבא ואף על גב דקודם מתן שצע איירי שמו קרבן מיקרי כיון דעמיד להיות קרבן כמה ה' דמקטיר בשר חטאת ב' קודם וריקת דס דמסממא חייב ומעיקרא פריך ב' אי לאחר מתן שצע כר' הוי מלי למיפדך נמי מכל שממנו לאישים וצללו הכי שפיר ה' פריך ליה תימה והא קדוש קדושת הגוף

הרי האת אלו יכשור ללאת מלרע ואם אינו מלרע והקטרמו הקטרה ואלו כן שריים הרינו מזה אותן מים צעלמא כמו שאנו רשאי להעלות שריי ממה שכן שריים ע"ג מונח לשם עולם.
כר' היא שטת הקוונטרס.
ולישנא דמסיק לשם עולם קשה לפירושו, ועוד תימה כ' (במנחות מדרים וף).
לכך נראה דעל הקטרה פריך הכי מקטיר הקומץ אפי' קודם שכן שבע והלא שמה מלרע הוא וטעון מתן דמים להוות האות וכיון שעטון האות היא האש (במתן ארבע) (דמתן שבע) בממנו לאישים מנאל דמי אכל מותר הלוג מן הקומץ הוי שריים ללאתו הוא בכלל הקטירו, וכל שממנו לאישים לאו דוקא, והאיך מקטירין הקומץ, והאיך כ"ע (מנחות מ).
(כו') (דלמר כל ששמן קרבן כנו לוג שמן על מלרע הוי בכלל הקטירו אפי' דלא אינו ממנו לאישים ואף קודם האות עובר משום כלל הקטירו.
והא דפריך אי קודם מתנות שבע איט ר"ל דלאחר מתנות שבע לא מצי למיפקר, דארכי כ"ש דלאחר מתנות שבע יקשה טפי (וא"כ) (דל"כ) הוי שריי האש.
אלא הי' אי לאחר מתנות שבע או אית ליה פירכא לתריתי דפי' מעיקרא דהו וכו' שריים שחטרו דהו וכו' דמתי

כל הזבחים פרק שמיני וזבחים

והא הכא דלמא לאו מלרע הוא והוי שלמים וקמני ואכל ליום ולילה אלמא לכתחלה נמי שרי ר"ש:
הא סינה אשם כו'.
מלמיה דר"ש קא מפרש ואזיל ולא לרצא קא מומיב:
לוג זה יהא נדבה.
אם אינו מלרע דלמרי' לקמן בפ' כל הדמיר (דף כ"א).
מתנדבין שמן כפני עצמו:
וצעי מיקמץ.
ההמנדב

ואם לאו אשם זה של שלמי נדבה ואותו אשם טעון שחיטה בצפון ומתן בהונות וסמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק ונאכל א' ליום וליילה ה' תקוני גברא שאני התינה אשם לוג מאי איבא למימר דאמר לוג זה יהא נדבה ודילמא לאו מצורע הוא ובעי מקמין דמקמין ה' ודילמא מצורע הוא ובעי מתן שבע דיהיב והא חסר ליה דמייתי פורתא ומלי ליה דתנן ה' חסר הלוג עד שלא יצק ימלאנו והא בעי הקטרה דאקטר ליה אימת אי בתר מתנות שבע הוו להו שריים שחטרו בין קמיצה להקטרה ואין מקטירין את הקומץ עליהן אי קודם מתנות שבע ה' בכל שבממו לאישים הרי הוא בכלל תקטירו אמר רב יהודה בריה דר"ש בן פזי דמסיק להו לשם עצים דתניא ר' רבי אליעזר אומר ר' לריח ניוחוח אי אתה מעלה אבל אתה מעלה

שחטרו בין קמינא להקטרה וק"ל במנחות בפ"ק (דף ע: ט) אין מקטירין הקומץ עליהן דכתיב מן המנחה פרט לשחטרה היא כו':
ואי קודם מתן שצע.
הכי מלי למיחד מו מיניה מתן שצע דלמא נדבה היא והקטרם הקומץ הקטרה והכן הוו להו שריים וכי הדר מעייל מדי ה' מינייהו קא עבר משום כל תקטירו דכתיבי (ויקרא ג) כי כל שאור וכל דגש וגו' והאי מלרע יתירא הוא ודרשינן ביה נמי לא תקטירו כל שממנו אשם לה' יש ככלל הוה קדשים ושרי מנחה וחתם הפנים שקרב מתן כנר לאשים וזבחים וכן הקומץ וכן הצידין קיימי שריים בכלל תקטירו והכן הזאות במקום הקטרה קיימי:
לשם עולם.
דלמר הכי ה' אם מלרע הוא דלין הקטרת הקומץ הקטרה דהא לאו נדבה הואי הרי מזה מאלו שאינן שריים ואם אינו מלרע והקטרת הקומץ הקטרה יש ממנו לאישים ואלו שריים הם ובכל תקטירו הרי הזאות האלו כאילו הם מים שהרי רשאי להעלות שריי מנחה על ה' המונח:
לשם

לשם עולם ויש לומר דר' אליעזר משני הכא לבסוף דמסיק לשם עולם ויש לומר אש"ג דמקטירין מ"מ לענין אכילה ובצלחם אי אפשר לעשות תקנה דמוכח בפ' החודה (מנחות דף פ:):

לוג מאי איבא ב"מיר.
פ' דשמא אינו מלרע והוי חולין בעורה כיון דעבדי מינה עבודה שמוה שצע כנגד פתח אהל מועד ונותן על הבהונות ועל ראש המלרע ותימה ליול ליקדש ליה קדושת דמים על תנאי אם אינו מלרע דהשחא נמי מייתי ה' פורתא להשלים הלוג וליקדוש ליה קדושת דמים וכי צעי למיכל השריים פריך להו כדליתא בסמוך ויש לומר דהכי עדיף טפי לעשות קדושת הגוף בכל מה שיכול ה' ותימה לי היאך נותן מתן שצע ועל הבהונות מההוא פורתא שקדוש קדושת דמים דשמא אינו מלרע חורקין לאיצוד שמן הקדש.
ברוך: **חסר ה"לוג עד ש"א יצק ימלאנו**.
משנה זו במס' נגעים פ' בתרא (מ"י):
אי בתר מתנות שבע הוה להו שריים שחטרו בין קמיצה להקטרה בו'.
וא"ת והא ר' יוחנן הוא דלמר בפ"ק דמנחות (ט. ט) דמקטירין קומץ עליהם ואפי' ר"ל דלמר אין מקטירין בליצא דר"א מודה דמקטירין כדליתא התם וכר' אליעזר משני הכא לבסוף דמסיק לשם עולם ויש לומר אש"ג דמקטירין מ"מ לענין אכילה לא משכחת תקנה דהא אסורי שריים באכילה דנפיקא ליה התם מוהנומרת ולא הנומרת מן הנומרת:

ואי קודם מתן שבע.
דלמא נדבה היא והקטרמח הקטרה והני הוו להו שריים וכי הדר מעייל מינייהו לפנים להוות קא עבר משום כל שממנו לאישים קיימי שריים בכלל תקטירו והכן האותם נמי בשמן בהקטרה צמזמה דבדר הראוי להקטיר דמי כך פ' בקוונטרס והא דמשני דמסיק להו לשם עולם ה' הוה ליה למינקט דמדי לשם מיא צעלמא ודיוחק בקוונטרס לפרש נכון משום לישנא דקרא דלאתיה ה' מכל שממנו לאישים ועוד אי שיך כל שממנו לאישים הרי הוא בכלל תקטירו אפי' בהזאות א"כ קשה הא דלמרי' לקמן (דף פ).
הינתנים במתנה אחת שנתעברו במתן ארבע ר' אליעזר אומר ינתנו במתן ארבע הא כיון דניתן במתנה אחת איך הוו להו שריים וקא עבר משום כלל תקטירו מיהו יש לומר דר' אליעזר לטעמיה דלית ליה (שם עט):
רואין דלמיר מלרע הוא מים ועוד כיון דשרי הדס מונח ליסוד משהי' כי יריצ ליה למעלה לא עבר בכלל תקטירו כיון דצללו הכי טעונין מזה ועוד קשה לימא דיהיב מתן שצע ברישא והדר ממלא ליה וקמין ואש"ר דלמר ר"ל בפ' דמנחות (ג"ז שס) מנחה שחטרה קודם קמינא לא יציא מתוך ביתו וימלאנה הא אימתוב התם ונראה לפרש דמהקטרה ממש פריך דמקטיר מלוג שמן של מלרע חייב כר' עקיבא דלמר בפ' כל המנחות בלאת מלה (שס דף נח).
כל ששמו קרבן ור' אליעזר פליג עליה ואש"ג דהך סוגיא כר' אליעזר דמשני דמסיק לשם עולם באידך לא מסתברא כר' אליעזר דשמותי הוא אלא כר' עקיבא ואף על גב דקודם מתן שצע איירי שמו קרבן מיקרי כיון דעמיד להיות קרבן כמה ה' דמקטיר בשר חטאת ב' קודם וריקת דס דמסממא חייב ומעיקרא פריך ב' אי לאחר מתן שצע כר' הוי מלי למיפדך נמי מכל שממנו לאישים וצללו הכי שפיר ה' פריך ליה תימה והא קדוש קדושת הגוף

הרי האת אלו יכשור ללאת מלרע ואם אינו מלרע והקטרמו הקטרה ואלו כן שריים הרינו מזה אותן מים צעלמא כמו שאנו רשאי להעלות שריי ממה שכן שריים ע"ג מונח לשם עולם.
כר' היא שטת הקוונטרס.
ולישנא דמסיק לשם עולם קשה לפירושו, ועוד תימה כ' (במנחות מדרים וף).
לכך נראה דעל הקטרה פריך הכי מקטיר הקומץ אפי' קודם שכן שבע והלא שמה מלרע הוא וטעון מתן דמים להוות האות וכיון שעטון האות היא האש (במתן ארבע) (דמתן שבע) בממנו לאישים מנאל דמי אכל מותר הלוג מן הקומץ הוי שריים ללאתו הוא בכלל הקטירו, וכל שממנו לאישים לאו דוקא, והאיך מקטירין הקומץ, והאיך כ"ע (מנחות מ).
(כו') (דלמר כל ששמן קרבן כנו לוג שמן על מלרע הוי בכלל הקטירו אפי' דלא אינו ממנו לאישים ואף קודם האות עובר משום כלל הקטירו.
והא דפריך אי קודם מתנות שבע איט ר"ל דלאחר מתנות שבע לא מצי למיפקר, דארכי כ"ש דלאחר מתנות שבע יקשה טפי (וא"כ) (דל"כ) הוי שריי האש.
אלא הי' אי לאחר מתנות שבע או אית ליה פירכא לתריתי דפי' מעיקרא דהו וכו' שריים שחטרו דהו וכו' דמתי

ווא"ת והא גופיה טעמיה מלי למה יקרב הקומץ שריי האש כיון שקומץ קודם האש, וי"ל מדי דהוה אבשר חטאת קודם הקטרת אימורין דמסממא חייב דלמיר דהכי מקטיר הקומץ אפי' קודם שכן שבע והלא שמה מלרע הוא אלא האש אינה מנצרת אי'ה טיפה היא ששאלר יקרב שריים עד לאחר מתנות שבע.
לכך נראה פ"ה עיקר, ומה דקשא ל"ה האות ומתנות השניי בהקטרה, וי'ל דכיון דגלי קרא דלשא לאו דוקא אלא הי' כי כל המנחות בלאת מזה כדפי' ומעשה נאמר דהי' לא תקטירו לאו דוקא והי' האות ומתנות.
ואגב אשה נקט מקטירו, והא דקאמר דמסין להו לשם עולם אגב דלפרי (ישנו בהקטרה ב) [ובכל שממנו לאישים הרי הוא בכלל] מקטירו נקטיו:
תור"ח ואי.
וגראה לפרש דהקטריה בשם פירך בו', ואין גיל פ' זה, דלאכורס מקטיר מלוג שמן על מלרע אין מתחייב עד עישה שריש שהוכר תלן גבוה ותלן הכהים, דהא לא אשכחן דליחיי אלא מותר העומר ושרי המנחות דקדתי הים.
אכל מנחת העומר ושאר מנחות שלא נקטנו לא אשכחן דליחיי כיון שלא הוכירו שריש ואלו קרין כוה כל שממנו קרב, והי' לוג שמן קודם מתנות שבע.
ולא דמי לבשר חטאת אשילו את' דליי קודם הקטרת ומפורס או אשילו קודם זריקת הדם, והסח אין תיבוי תלמן הכהים דמנצור ועומד הלא כלן קיי' כפי הקטרס עיקר.
וכך דקשא קך מזה ליה הדאות ומתנות השניי בהקטרה.
הא לא קשא ל' למח דכיר מזה שבע כרישא ודמר ממלא וכו', כל שכן דהוה קשא ליה מכל שממנו דקיימא על כל שמו קרבן והכי מלי מקטיל ליה לקומץ, ומיחיה הלא קשא ל' יאח מוקר ביה ומלאמל, ואש"ר דלחיתוב לא צעי למימר דלחיתוב מזה מהא (שם וריב"א ב"ש):

מסורת הש"ס

א [מנחות קה:], ב [נגעים פיר' מ"י מנחות ט.], ג יומא מו:
ביתוס ק.
סוטה כ.
מנחות נח.
ק:
ח"כ ויקרא נדבה פירש' י"ב ה"ר, ע' שירי קרבן ירוש' סוטה פ"ג ה"ז ד"ה רש"א,, ד [יומא מ:]:
ביתוס שם סוטה שם [מנחות קו:], ט [שם דרצ"ק מ"ז].

שינויי נוסחאות

א [כ"י' טוסף לזכרי בהונות. וכו'ה במנחות ונמה:
ב] צכתי"ל דקמין ליה:
ג [דרק"ל המנחב בו:
(ש"ס ורש"י בתי"):
ד] גרי' שלפניו נומה.
ובש"מ מיקן למנחה ויחלי על ד"ו דשם אילא ומנחה.
ה] ואין ר"ל שמן לצורך המנחה, אלא ר"ל דמנדבין מנחה משמן:
ו] צ"ל ודמי (ש"ס):
ז] הכי בשמה אם כוונת שום' להביא לי' המוספתא על ציצית כר' דר"ל ויש למחוק המקורות (שכ"כ ב"ה ורש"י):
ח] צ"ל חטאת בהמה (ש"ס):
ט] צ"ל לא היה (ש"ס).
ופש"ן כל"ל ויש' להביא לי' המוספתא ובס' בלח"מ מקיים גי' המוספות דלכותם אש"ס שהיה נזיר בודאי מ"מ הא מוספק שמה כנר השלים מירוחו השמה לזי מיר כלל:
י] באורו עיני ובאותה שיטה שאמרו כל"ל (ש"ס):
יא] באורה של סוף שלשים ובאורו תנאי ולסוף בו' כל"ל (ש"ס ובי"ש):
יב] כשינה בו' כשישיש בו' כרביעית בו' כל"ל (ש"ס.
בי"ב):
יג] צ"ל ורשביעי (ש"ס):
יד] וי"ל דאין זה אלא למצוה דראמירין ליעיל להבא משום תקוני גברא היתירי כל"ל (ש"ס):
טו] צ"ל גבומה (גמיו):
טז] צ"ל אשם מצורע (ש"ס):
יז] צ"א דמייא פורתא להשלים הלוג מקדוש ומינה ותימה וכו'.
עד סה"ד שייך לקמן.
(במ"ס להלן דף עו ע"א כפי' דות יוט' (ש"ס).
ועי' פ"מ וקוד' מקיימים גרי' שגלו:
יט] צעים כמאן דנקוט דמדי כל"ל (ש"ס).
[נלאכורס גרי' שלפניו נומה מאד בלא לגרוס כסמוך חיתב כך כנסונוגריס:]
כ] דאחתיבה מבזל תקטירו נקט לה.
והימנה כנ"ל דההאות ובמנחות ותימה בהקטרה לעבור עליהם משום כל תקטירו כל שממנו לאישים דלמא דוקא בבזל תקטירו אבל בבזל חזו לא.
ועוד אי שייך בו' כל"ל (ש"ס):
כא] מלוקטירו כל"ל (בי"ב ובי):
כב] כל"ק הגיה חטאת העוף.
אלב כפי' ד"ה אין מפרש לה' כלל כשכח דבהם ע"ש:
כג] צ"ל דפריך (ש"ס):
כד] צ"ל פריך ליה שפיר וסה"ד ומס"ד דפריך ליה.
תימה וכו'.
ושייך לך ששח"ז (ש"ס ובי"ש):
כה] מכלן עד סה"ד הרי כבי"י:
כו] כבי"ס נוסף דרביב ולוג שמן:
כז] כבי"ס נוסף הויב כפי למיתב חו מיבדירו מתן ד':

שיטה מקובצת

בכל תקטירו דנפקא לן מהאי קרא דמכיל כל שאור וכל דגש כל תקטירו ממנו למלח כל שעשית ממנו עבודה היא הוא בכל תקטירו, ובשם שהוא בכל תקטירו כך פסול לעבודה אחרת איכי היאך מזה מן השריים, ומשני דמסקי לשם עולם, ולשם עולם לאו דוקא שהרי איירינן בזהא דכפי' אלא לומר מזה לשם מים כמו דלמר ר"א דמסיק להו לשם עולם ועל תנאי אם אינו מלרע, ואיך שילמר הסכן כך בשמותם אש מלרע הוא ואין הקטרתו הקטרה ואלו אינן שריים הרי האת אלו יכשור ללאת מלרע ואם אינו מלרע והקטרמו הקטרה ואלו כן שריים הרינו מזה אותן מים צעלמא כמו שאנו רשאי להעלות שריי ממה שכן שריים ע"ג מונח לשם עולם.
כר' היא שטת הקוונטרס.
ולישנא דמסיק לשם עולם קשה לפירושו, ועוד תימה כ' (במנחות מדרים וף).
לכך נראה דעל הקטרה פריך הכי מקטיר הקומץ אפי' קודם שכן שבע והלא שמה מלרע הוא וטעון מתן דמים להוות האות וכיון שעטון האות היא האש (במתן ארבע) (דמתן שבע) בממנו לאישים מנאל דמי אכל מותר הלוג מן הקומץ הוי שריים ללאתו הוא בכלל הקטירו, וכל שממנו לאישים לאו דוקא, והאיך מקטירין הקומץ, והאיך כ"ע (מנחות מ).
(כו') (דלמר כל ששמן קרבן כנו לוג שמן על מלרע הוי בכלל הקטירו אפי' דלא אינו ממנו לאישים ואף קודם האות עובר משום כלל הקטירו.
והא דפריך אי קודם מתנות שבע איט ר"ל דלאחר מתנות שבע לא מצי למיפקר, דארכי כ"ש דלאחר מתנות שבע יקשה טפי (וא"כ) (דל"כ) הוי שריי האש.
אלא הי' אי לאחר מתנות שבע או אית ליה פירכא לתריתי דפי' מעיקרא דהו וכו' שריים שחטרו דהו וכו' דמתי